

И ги взе.

Пашкулитѣ излѣзоха 23 кгр. и съ четиридесетѣ и шестѣ лева Кабака нѣмаше да оправи нито дълговетѣ си, нито сиромашията си. Но това внимание на Гочоколевия зетѣ!... Отначало му се видѣ търговска маневра и той си помисли, дали не го е измамилъ. Но когато обиколи кръчмитѣ и кафенетата и провѣри за ценитѣ, нѣкакъвъ гъделъ полази подъ кожата на гърдитѣ му. Навремени гъделътъ бѣше приятенъ, а навремени — чоглавъ. Тъкмо сега, когато той гледаше орѣзанитѣ клони на черницитѣ, нѣщо го хапѣше отъ жтре, нѣщо стържеше като съ пила нѣкакви грапини въ гърдитѣ му... „Защо ги взехъ тия красави два лева?“ — запитваше се той веднажъ. „Ехъ, търговия, пазарлъкъ...“ — отговаряше си другъ пжтъ. Но задъ търговията имаше друго. „Ти, каже, си нашъ чвѣкъ...“ Тѣхенъ човѣкъ?... Отъ де на кжде?... И за какво? — За 46 лева!... Да бѣха 10, 20, 30 хиляди. . .

Кабака пущаше тънки струйки димъ и примигваше отъ удоволствие при мисълта за тази сума. . . И тя не е кой знае що, но на тази криза все си я бива. . . Ще си позакърпи и лихвитѣ, и Петърча на училище въ града ще прати, пѣкъ и той съ старата на бани ще иде, та хемъ отъ боя да се пооправи, хемъ и ревматизма си да поизцери.

И, както си бѣше унесенъ, не чу когато пжтната врата се хлопна. Не усѣти кога предъ него изтупа Костадинчо, най-малкиятъ му синъ.

— Татъо. . . а, татъо. . . Такова . . . пѣкъ чичо Димитъръ пита тукъ ли си. . .

— Кой ти чичо Димитъръ?

— Чичо Димитъръ бе. . . Гочоколевия. . .

— А ти какво му рече?

— Рекохъ му: чакай да видя, не знамъ!